

WYDZIAŁ DYRYGENTURY, JAZZU, MUZYKI KOŚCIELNEJ
I EDUKACJI MUZYCZNEJ

Nazwa modułu/przedmiotu: Kontrapunkt		Kod przedmiotu: D1-DSO-PP/18
Nazwa jednostki prowadzącej moduł/przedmiot: Wydział Dyrygentury, Jazzu, Muzyki Kościelnej i Edukacji Muzycznej		Obowiązuje od roku akademickiego: 2021/2022
Nazwa kierunku: Dyrygentura		
Forma studiów: Stacjonarne I st.	Profil kształcenia: ogólnoakademicki (A)	Status przedmiotu: obowiązkowy
Specjalność: Dyrygentura symfoniczno-operowa		Rok/Liczba semestrów: I/2
Język modułu/przedmiotu polski	Forma zajęć: wykład	Wymiar zajęć: 30 godzin
Liczba punktów ECTS	Patrz: Program studiów kierunku Dyrygentura	
Koordynator	dr hab. Marcin Kopczyński, prof. ucz.	
Prowadzący zajęcia	dr hab. Marcin Kopczyński, prof. ucz. dr hab. Michał Dobrzyński, prof. ucz.	
Cele i założenia przedmiotu/modułu	przygotowanie studentów do samodzielnego analizowania faktury polifonicznej w utworach muzycznych i ich budowy oraz tworzenie własnych przykładów w zakresie gatunków kontrapunktycznych, kanonów i fug (o najprostszej budowie – 2-głosowych 1-tematycznych)	
Wymagania wstępne	Podstawowa umiejętność czytania nut i znajomość podstawowej literatury polifonicznej (J. S. Bach: Suity francuskie, Inwencje 2-głosowe, DWK t. I)	
EFEKTY UCZENIA SIĘ		
Patrz: Tabela efektów uczenia się dla kierunku Dyrygentura		
TREŚCI PROGRAMOWE PRZEDMIOTU		
a/ poznanie reguł budowy melodii i reguł dotyczących współbrzmień w konstrukcjach polifonicznych w tzw. stylu ścisłym i swobodnym , b/ zasad budowy różnorodnych rodzajów i odmian konstrukcji polifonicznych c/ poznanie przykładów omawianych konstrukcji , obecnych w powszechnej literaturze muzycznej , d/ poznanie technik tworzenia i nabycie umiejętności komponowania własnych konstrukcji polifonicznych.		
Literatura	Literatura podstawowa J. M. Chomiński, Historia harmonii i kontrapunktu, t. I – III, Kraków 1958-90, K. Sikorski, Kontrapunkt, t. II, Kraków 1953-57. Literatura uzupełniająca H. Feicht, Polifonia renesansu, Kraków 1957, Utwory do analizy: 1. J. S. Bach, Inwencje 2-głosowe, PWM Kraków 1984 (wyd. IX) 2. J. S. Bach, Suity francuskie, PWM Kraków 1977 (wyd. V) 3. J. S. Bach, Musikalisches Opfer, 4. C. Franck, Sonata skrzypcowa A-dur, cz. IV 5. H. M. Górecki, III Symfonia, cz. I	
Metody kształcenia	- wykłady problemowe - praca z tekstem nutowym i podręcznikiem - prezentacja nagrań CD - analiza przykładów w podręczniku oraz we wskazanych przykładach z literatury muzycznej. - tworzenie danej konstrukcji przez studentów podczas zajęć (na tablicy)	

Akademia Muzyczna
imienia Feliksa Nowowiejskiego
w Bydgoszczy

WYDZIAŁ DYRYGENTURY, JAZZU, MUZYKI KOŚCIELNEJ
I EDUKACJI MUZYCZNEJ

	i wspólne korygowanie błędów. - pisanie zadanego kanonu po zajęciach (praca indywidualna) i sprawdzanie go z pedagogiem na kolejnym spotkaniu	
Metody weryfikacji efektów kształcenia	student sukcesywnie przedstawia i poprawia po uwagach pedagoga napisane w ciągu całego kursu przykłady konstrukcji polifonicznych	
Forma i warunki zaliczenia	Warunki zaliczenia przedstawiane są na pierwszych zajęciach. Forma: zaliczenie z oceną.	
Data	Kto modyfikował	Czego dotyczy modyfikacja
5.12.2023	as. Jarosław Ciechacki	dostosowanie do zmian w programie studiów
15.05.2021		utworzenie sylabusu